

KÉZFOGÁS KÖZBEN

Láttad-e hát két tenyerén vasreszeléktől elfeketülten
 társadalmilag hasznosabb múltad: tegnapelőtti önmagadat?
 Hallottad a vas sikolyát is, lendkerekek dobaját s míg
 összeszorult szíved ettől, már füttyörésztél:
 a gép duruzsolt s az a lány kerek mellével odasimult
 (füledben kacarász még most is ez egykori dallam)
 cilindrer-állításkor a zordon Gál szaki mellett
 a víg „vizesek” szúk s kurta ruhái között, amikor
 még „termelő-erő” volt a neved — definiáltan,
 s a tánc-suli volt még temploma isteneidnek,
 népnevelő-kocsival falujártál a szürke tanyákra,
 pingpongversenyeken koszorúztak a gyári leányok
 s nem parkered díszlett a melleden itt, jeléül hova húzol...
 Láttad-e hát két tenyerén néhai önmagadat
 e most szabadult-lakatos-gyerekén — s míg a szíved
 összeszorult ugye már füttyörésztél?

KI ARCOMAT HORDOZZA...

Gondjaimat sarokba lökve nézem:
 ki arcomat hordozza íme játszik!
 Hisz benne kezdem újra! — mért morognék,
 s ami hiányzik ugyan mért hiányzik?

Méret fájna hát az elveszett gyerekkor:
 ki ennyit botlott végre megszeliődül,
 így is, meg úgy is, s mire táltosodna
 már észrevétlen végleg belevénül.

Nem mondhatom, hogy pazarlóan éltem
 abból ami még rám jutott a sorstól:
 már gazdasági válságban születtem
 s bombatölcsérből másztam ki a jókor

érkező béke térdét átkarolva
 és célba löni ott tanultam, érte,
 nem olyan sokat pihentem, sőt volt úgy
 hogy egy nap kettőt futtottam, megérte.

Futtában téptem rózsát is, megállni
 nem volt időm. A hófúvásban fáztam.
 Hittem nagyon egy új és szent igében,
 torzón tanultam, torzón magyaráztam,

majdnem ráment az életem, — megúsztam
 s nem azok védtek akiket szerettem,
 hát mindegy, rég volt! — Csillagokat jártam
 és megtörtént, hogy néha földre estem...

Porold le térded gyermek s kezdé előlről!
szóltam magamra hányszor — s aki féltett,
Anyám tán most se tudja még: fiából
mielőtt játszott volna, koravén lett . . .

S ime, ki arcomat hordozza, játszik!
A bunkerekről mit se tud, s ez így jó,
voltam helyette minden — mért morognék
ha gondja sincs még, hangja is mosolygó,

s mért fájlalnám az elveszett gyerekkort,
hogy komolyabban játszottam? — Ha félttem
csak attól, hogy a lélegzet kifulladás
s majd nem sikerül mégse ideérnem.

S mire kinöttem csontjaimat, végül
hisz megnyugodtam így is, csendesebben
lépek . . . S ahogyan visszanézek, látom:
hűség voltam minden szerelemben.

GYŐRI LÁSZLÓ

JÉGESŐ

Behasad a kukorica körme,
jégeső veri a levelet.
Kifut a vér, lefut a csőre,
vörösre festi őszre a szemet.

Veri a krumplit, vág a szárhoz,
anyámé, mindegy, elveri.
A krumpli kapkodva kiáltoz,
megvakultak églátó szemei.

Behasad a kukorica körme,
jégeső veri a levelet —
foszlik, elomlik a gyöngye
töklevél, dob-bőre kireped

s

a cirok, a napraforgó,
a répa, a lófogú borsó,
az uborka, a magsaláta
anyámra vár, hogy megkapálja.

HETEDNAP

A leltár, mit hetednap veszek,
csak porcelán, otthoni világ —
törékeny górék, kimeszelt
gyümölcsfák, ikrás kukoricák.

Sóskrumplin kiteleltetett
jorksirok, mangalicák,
paréjok s paréjra terelt
hamvas dunnacihák.

Érintetlen,
változatlan,
anélkül, hogy óvnám —

a leltárt elsiettem,
fölöttem, alattam
romlás, hazaomlás.